

De studenten kwamen niet meer uitsluitend uit gesloten gereformeerde gezinnen naar de universiteit, maar hadden soms een randkerkelijke en zelfs een onkerkelijke achtergrond. Dat leverde in de studentenpers soms 'schokkende taal' op, die de achterban kon verontrusten. Popma wenste die achterban een koud washandje op het voorhoofd te leggen: geen nood, als die zelfstandige jongelui maar tegemoet getreden werden door hoogleraren met eenzelfde 'grondovertuiging'. De
 20 hoogleraren mochten onderling wel van mening verschillen, als ze maar niet 'indifferent' waren. De Vrije Universiteit was als levensbeschouwelijke universiteit anno 1965 broodnodig. Sterker nog: 'als de vu er niet was, moest ze zeker nu uitgevonden worden'.¹⁴

In zekere zin vond de Vrije Universiteit zichzelf in de jaren zestig opnieuw uit. De ramen en deuren naar de wereld werden opengezet. Lag de nadruk voorheen vooral op 'bidden voor de wereld', vanaf de jaren zestig werd er vooral 'gewerkt in de wereld'. Die veranderde opstelling was af te lezen aan de eredocoraten. Niet alleen de goed gereformeerde Nederlandse letterkundige en recensent C. Rijnsdorp werd onderscheiden, ook de Franse socioloog Jacques Ellul, de ontwikkelingseconoom Paul Hoffmann en de zwarte dominee Martin Luther King werden eredoctor. Zelfs prins Bernhard werd, althans door het aan de Vrije Universiteit gelieerde dagblad *Trouw*, als passend in dit rijtje beschreven. In een hoofdredactioneel commentaar van 21 oktober 1965 gaf de krant hoog op van de in totaal zes eredoctores dat jaar.¹⁵ De Vrije Universiteit manifesteerde zich, aldus *Trouw*, 'in overeenstemming met wat de stichters daarvan en met name Abraham Kuyper oorspronkelijk met die universiteit hebben bedoeld'. Kuyper wilde 'geen van het wereldleven geïsoleerde wetenschap, maar een beïnvloeding van het hele mensenleven, nationaal en internationaal. Een staan mid-den in de stroom van de tijd.' Stond Rijnsdorp voor de 'typisch Nederlandse sfeer', Ellul zou het internationale protestantisme vertegenwoordigen. De andere promoties, waaronder die aan Hoffmann en Martin Luther King, stonden in het teken van 'de grote problematiek van deze tijd, de strijd om internationale gerechtigheid, om de vrijheid en om het gemeenschappelijk volwaardig menszijn van de volkeren der aarde'. De erepromotie van Prins Bernhard zou 'een synthese' van 'nationale en internationale aspiraties' zijn.

Het mag opmerkelijk heten dat die kwalificatie anno 1965 niet door studenten is opgepakt en vervolgens neergesabeld. Bij nadere be-